

Împăcarea generală – sfârșit cu bine, totul este bine?

Inițiere în tema „împăcarea tuturor oamenilor”

Introducere

„O, veșnicie, tu, cuvânt ce nu admiți replică” – așa începe o cunoscută cantată a lui Johann Sebastian Bach (BWS 20) după cântarea bisericească cu același nume a lui Johann Rist. Se pare că compozitorul cântării a înțeles profund în anul 1642, ce fel de cuvânt violent este noțiunea *veșnicie* – da, ce putere este inclusă în acest cuvânt.

De cuvântul *veșnicie* s-au împiedicat deja unii creștini, și anume nu din cauză că ei tăgăduiesc o fericire veșnică în cer, sau că nu și-ar dori-o, ci pentru că ei nu au putut să aducă condamnarea veșnică la unison cu un Dumnezeu al dragostei. Imaginea unei condamnări veșnice a deranjat pe Charles Taze Russell, întemeietorul grupării martorii lui Iehova, într-o măsură așa de mare, că el a considerat mai degrabă posibilă nimicirea sufletului. Și alte secte, ca de exemplu adventiști de ziua a șaptea, nu cred într-o condamnare veșnică a păcătoșilor, ci în nimicirea lor definitivă. În creștinătatea generală – și chiar în multe biserici evanghelice – a intrat mai mult sau mai puțin învățătura despre *împăcarea tuturor oamenilor* (la sfârșit toți oamenii vor fi împăcați cu Dumnezeu), respectiv învățătura despre *nimicirea generală* (la sfârșit tot răul va fi nimicit).

Însă constatarea biblică este univocă: la sfârșit nu toți oamenii vor fi împăcați cu Dumnezeu și nici cei răi nu vor fi nimiciți. Biblia vorbește clar și precis despre o condamnare veșnică. De ce atunci nu se dă crezare afirmațiilor clare ale Bibliei și se pune la îndoială condamnarea veșnică?

Motive pentru îndoiala cu privire la condamnarea veșnică?

Condamnarea veșnică este pusă la îndoială din mai multe motive:

- Nu se recunoaște că Dumnezeu este nu numai un Dumnezeu care iubește, ci El este și un Dumnezeu drept și sfânt, care nu poate avea părtașie cu păcătoșii, ci trebuie să judece păcatul. Din ideea nebiblică, că Dumnezeu ar fi numai un Dumnezeu care iubește, rezultă o imagine falsă a lui Dumnezeu: un Dumnezeu care iubește nu ar putea permite un chin veșnic.
- Simțămintele proprii sunt făcute un etalon pentru evaluarea lucrurilor: *pur și simplu nu-mi pot imagina că un Dumnezeu al dragostei lasă oamenii să ardă veșnic în foc; nu-mi pot imagina că un păcat trecător ar putea avea urmări nesfârșite.*

„Nu-mi pot imagina” este în orice caz un pedagog rău pentru interpretarea Bibliei. Dacă noi nu ne putem imagina ceva, cu toate că Cuvântul lui Dumnezeu învață clar acest ceva, noi nu trebuie să adaptăm Biblia la ideile noastre, ci ideile noastre să le adaptăm la Biblie. Noi nu avem voie să așezăm ideile noastre deasupra Scripturii, ci noi trebuie să recunoaștem că

Inițiere în tema „împăcarea tuturor oamenilor”

Sfânta Scriptură are autoritate asupra tuturor gândurilor oamenilor. Noi suntem chemați ca „orice gând [orice imaginație omenească] să-l facem rob ascultării de Hristos” (2 Corinteni 10.5). Ați crezut dumneavoastră probabil într-un Dumnezeu care iubește? Și cum ați reacționat când ați constatat, că în realitate Dumnezeu nu corespunde chiar așa imaginației dumneavoastră ca Dumnezeu iubitor, ci că El este totodată și drept și sfânt? Ați acceptat Cuvântul lui Dumnezeu și v-ați supus Lui, sau L-ați corectat mereu până a vorbit așa cum v-ați imaginat dumneavoastră pe Dumnezeu?

Unii învățători ai Bibliei se laudă chiar cu cunoștințele lor de limbă greacă și afirmă că trebuie citit exact textul de bază din limba greacă; „veșnic” nu înseamnă totdeauna veșnic. Unii creștini au fost derutați prin aceasta și au ajuns să se îndoiască.

Unii adepți ai împăcării tuturor oamenilor gândesc chiar, că Dumnezeu a vorbit despre un foc veșnic sau despre o condamnare veșnică numai din motive pedagogice. În realitate Dumnezeu nici *nu Se referă* la o condamnare veșnică, care nu se termină niciodată, atunci când El vorbește despre condamnarea *veșnică*; El ar vrea numai să trezească pe oameni prin perspectiva unei pedepse veșnice. După un anumit timp Dumnezeu ar lăsa să se sfârșească pedeapsa veșnică amenințătoare, așa că în final oamenii vor fi totuși salvați.

Însă această părere a adepților împăcării tuturor oamenilor coboară pe Dumnezeu la nivelul omenesc. Putem compara aceasta cu un tată pământesc, care (din motive pedagogice) amenință pe copiii săi cu o pedeapsă aspră pentru o anumită comportare greșită, dar care nici nu execută această pedeapsă, sau o face mult mai blândă decât a amenințat. Ce imagine a lui Dumnezeu se obține în cele din urmă dintr-o astfel de gândire? Noi ar trebui să acuzăm pe Dumnezeu de nesinceritate, căci de fapt noi nu ne-am putea baza, că Dumnezeu intenționează să facă ce spune, și că Dumnezeu spune ce gândește. În afară de aceasta ne dă de gândit: toate presupusele foloase pedagogice ar dispărea, dacă Dumnezeu ar lăsa să se predice oamenilor o condamnare veșnică și înapoia amenințării ar spune: în realitate ea nici nu este veșnică. Are Dumnezeu nevoie ca prin neadevăr să obțină un scop pedagogic? Dacă Dumnezeu nu este sincer într-o temă așa de importantă - cum putem noi să considerăm că El este sincer în privința celorlalte lucruri și nu gândește altceva decât spune?

Uneori se spune și că *consecințele* respingerii Domnului ar fi într-adevăr veșnice, însă *sufletul* nu ar exista veșnic. De ce avem părerea că noi am ști mai bine decât Biblia, și de ce vrem să golim conținutul cuvântului *veșnic*? Nu ar trebui atunci, ca să fim consecvenți, să întrebăm de asemenea că probabil Dumnezeu a vorbit numai din motive educative despre *slava veșnică* și despre *viața veșnică*? În final probabil viața veșnică nici nu este veșnică? Și în felul acesta s-ar putea continua.

Diverse modele de gândire

Recunoaștem: ideea referitoare la o condamnare veșnică – exprimat blând – este îngrozitoare și realitatea unui chin fără sfârșit este așa de puțin înțeleasă de unii oameni, că pe parcursul istoriei ei au dezvoltat în principal două sisteme doctrinare:

Inițiere în tema „împăcarea tuturor oamenilor”

- Unii afirmă că în final toți oamenii vor fi mântuiți și Dumnezeu va împăca pe toți oamenii (împăcarea tuturor oamenilor).
- Ceilalți gândesc că sufletul celor necredincioși, respectiv al celor răi va fi nimicim după moartea pământească (nimicirea generală).

Nu este necesar să amintim că cele două sisteme se exclud reciproc. Ambele direcții doctrinare au dat naștere la înfloriri diferite:

- Biserica catolică a dezvoltat doctrina purgatorului, potrivit căreia după un anumit timp s-ar putea scăpa, căci prin purgatoriu devii curat. Din perspectiva aceasta rezultă în practică rugăciunea pentru morți.
- Alți într-adevăr nu vorbesc despre un *purgatoriu* curățitor limitat în timp; după părerea lor ar exista o judecată și un *iad*, dar care va dura numai un anumit timp sau probabil un veac. S-ar putea scăpa de această judecată, de această pedeapsă probabil de aceea, că prin chinuri s-a ajuns la recunoaștere de sine.
- Alții la rândul lor gândesc că locul din Scriptură: „S-a dus [Hristos] și a predicat duhurilor care sunt în închisoare” (1 Petru 3.19) ar dovedi că Hristos ar predica și în iad, așa că oameni ar putea să se convertească și după moartea lor.
- Adepții nimicirii definitive consideră posibilă o judecată și o condamnare, cred însă că focul va nimici sufletul după un anumit timp de pedeapsă.

S-ar putea enumera și alte teorii, care au fost prezentate pe parcursul timpului. Însă întrebarea nu este, ce teorie dezvoltăm *noi* cu privire la această temă, ci ce spune *Biblia* despre această temă.

Dorim să cercetăm aceasta în următoarele articole ...